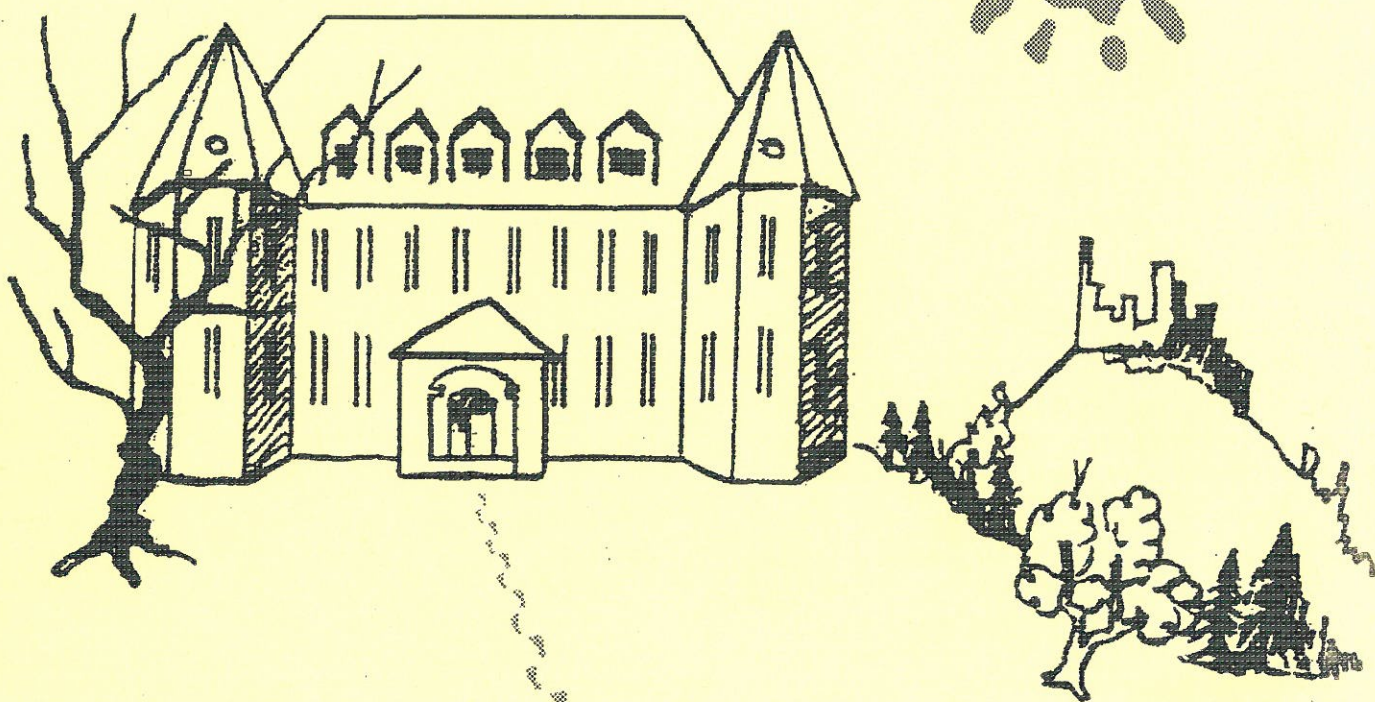
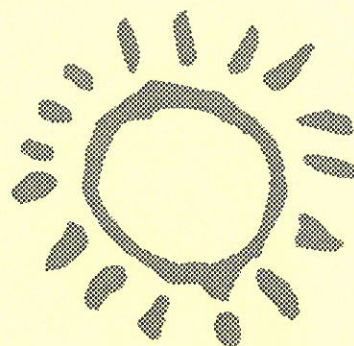

GLASILO ZUV DOBRNA

10

Junij 1998

STOPINJICE

Iz vsebine:

- 10. številki »STOPINJICE« na pot
- Nekaj podatkov o otrocih in mladostnikih
- Srečno Kekec
- Jaz pa pojdem
- Jesenski izlet
- Izlet na Roglo
- Obisk Lego delavnice
- V Hermanovem brlogu
- Lepo je sodelovati
- 4. Likovna kolonija
- Bil sem v Likovni koloniji
- Na izletu
- Malo drugače
- Nekega lepega pomladnega dne
- Športne igre
- Športne igre
- Rada tekmujem
- Aljaž se predstavi
- Bil sem v bolnišnici
- Naš Peter
- Čas
- Naša grajska gospodična
- Otroci kot krhke bilke
- Deževno popoldne
- Tiha izpoved otroka ...
- Zahvala Zavodu Dobrna
- Najlepše je pomagati sočloveku
- Zabeležke vojaka na civilnem služenju
- Mimogrede na hodniku
- Dogodki v slikah
- Anekdota
- Labirint

Stopinjice praznujejo
svoj 10. rojstni dan.

Še na mnoga leta ...

10. – ŠTEVILKI »STOPINJICE« NA POT

Ni še dolgo tega, kar smo iskali ime našemu glasilu in že je izdana deseta številka. Spominjam se, da smo se med številnimi zanimivimi predlogi izbirali naslovnico, v kateri je moč v risbi in besedi razbrati obsežnejše sporočilo.

Stopinje določajo korake. Najprej so obotavljivo in previdno stavljene. Spreminjajo se po velikosti, globini in trajanju. Pokažejo nam lahko veliko ali malo – odvisno od tega, kako jih opazujemo. Lahko vodijo nekam proč a tudi nazaj in ponazarjajo vseobsegajočo zakonitost gibanja.

Naše STOPINJICE so v desetih letih predstavile lepo bero pisnih in likovnih izdelkov otrok, dragocenih prispevkov staršev, strokovnih sporočil, utrinkov in doživljajev v skupinah, osebnih in celo umetniških izpovedi tistih, ki vodijo pouk, vzgojo in varstvo. V glasilu smo zapisali na desetine pomembnih dogodkov in tako sporočila prenesli v vsak dom naših otrok ter na druge ustanove.

V veselje mi je, da imam priložnost v jubilejnem izvodu zaznamovati raven strokovnega dela naše zunanje sodelavke otroške zobozdravnice gospe doktorice Marte Križnar – Škapin. Kongres Društva defektologov ji je v mesecu maju podelil priznanje za pionirsko delo na področju varovanja in zdravljenja zob otrok s posebnimi potrebami. Izvirni model celovite skrbi je zdravnica razvila v desetih letih v našem zavodu in ga je v lanskem letu zelo odmevno predstavila na Svetovnem kongresu pedontologov v Argentini.

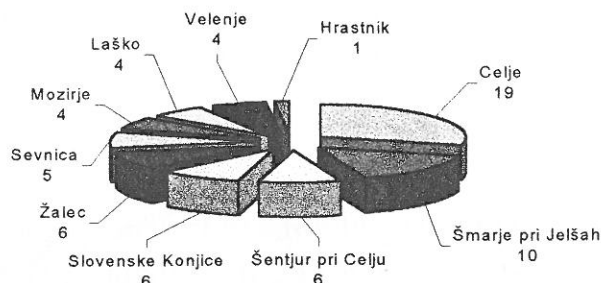
Želim, da bi stopinjice prerasle v stopinje, katerih sled bi bila vse vidnejša. Da bi se trajneje vtisnile v vsako podlago in jih dež ne bi prehitro izpral.

Vsem dosedanjim ustvarjalcem in oblikovalcem iskreno čestitam!

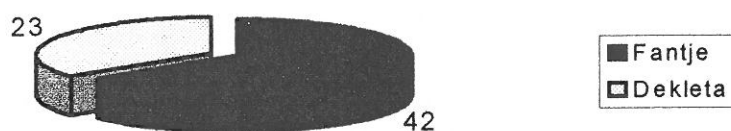
Irena Artank

Nekaj podatkov o otrocih in mladostnikih

1. Letos je vključenih v usposabljanje 65 otrok, večina iz Celjske regije. Usmerjeni so iz naslednjih centrov za socialno delo:

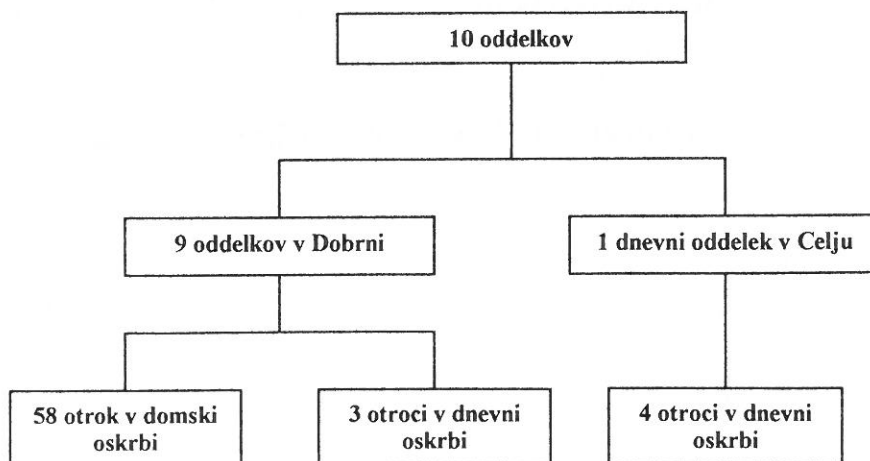

2. Število otrok po spolu

3. Oddelki in namestitvev

V zavodu je trenutno organizirano 10 oddelkov. Povprečno število otrok v oddelku je 6,5. Od tega jih je v enem oddelku največ 9 in najmanj 4.

4. Starost otrok in mladostnikov

Povprečna starost otrok v zavodu je 15 let.

Starost (leta)	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
Dečki	1	3	2	2	3	2	4	6	1	3	3	3	3	1	2	2	0	1
Deklice	1	1	0	1	0	1	2	2	5	1	3	1	3	0	0	1	0	1

5. Otroci in mladostniki po času bivanja v zavodu

Doba (leta)	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
Dečki	2	3	4	2	7	4	5	1	1	3	2	1	2	3	0	0	1	0
Deklice	2	0	0	2	2	1	5	2	2	2	0	1	2	0	0	0	0	1

6. Odhodi domov

Otroci odhajajo domov s starši ali z organiziranim prevozom s kombijem v različnih časovnih presledkih:

Tedensko odhaja domov 41 otrok, na 14 dni 7 otrok in mesečno 10 otrok.

Podatke zbrala in uredila:
Oberstar & Čas

Srečno, Kekec

Bil je lep jesenski
dan, ko smo se od-
peljali proti

Kranjski gori. Šli
smo poiskati Kekčervo
deželo, s Kekcem in
botro Pehto. Res
sta nas pričakala
s kruhom in kis-
lim mlekom.

Bilo je dolgo in
z užitkom smo
vse pojedli.

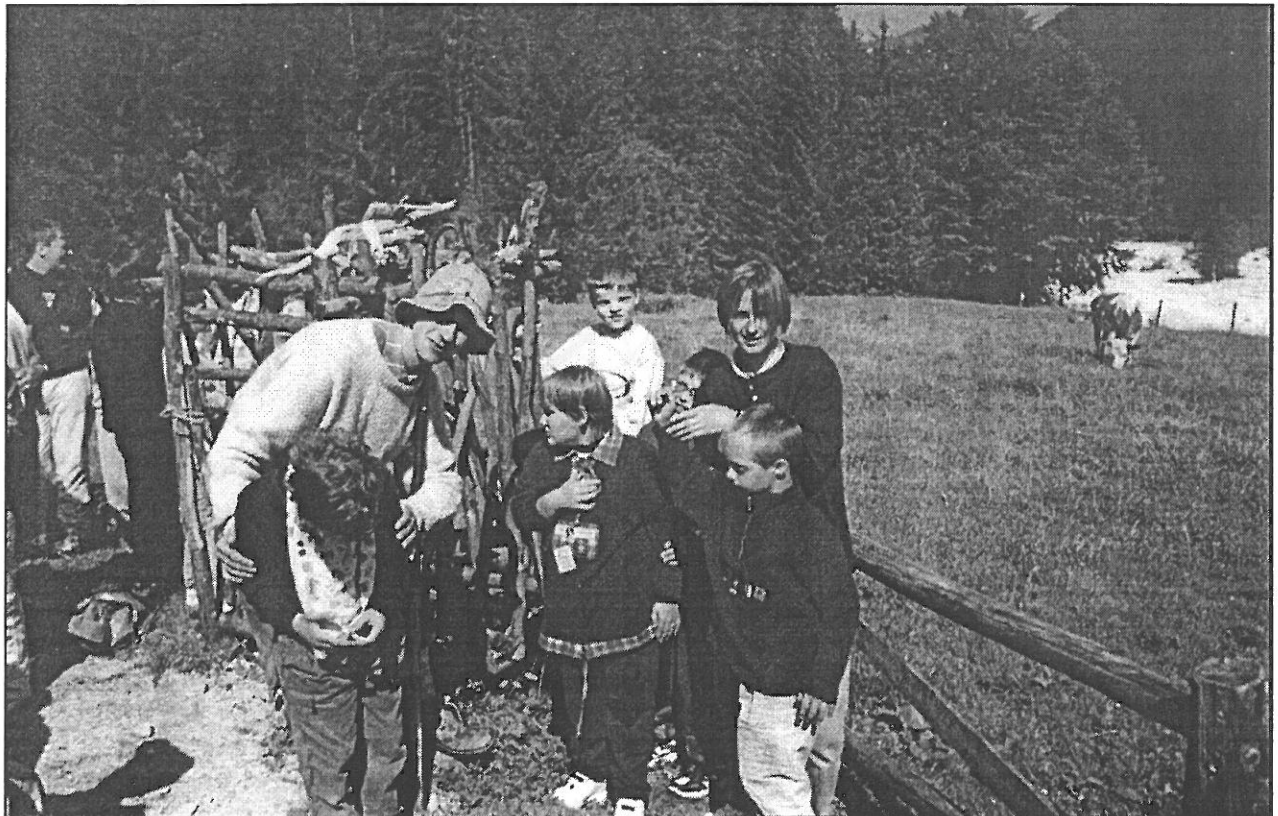
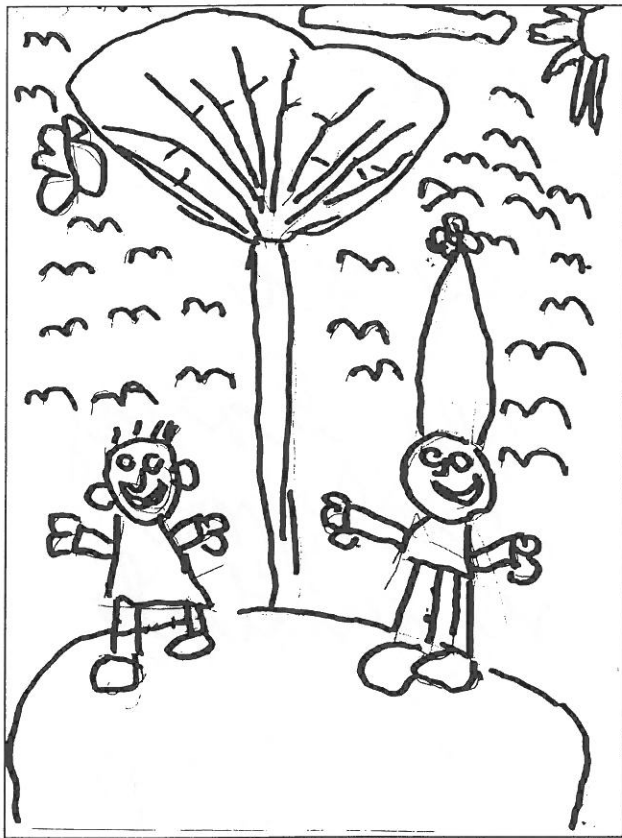
Kar naenkrat se
nam je približal
strašni Bedanec.

Kekec ga je koraj
žno nagrnal, mi
pa smo si oddah
nili.

Poslovili smo se
od Kekeca in se
zadovoljni vrni-
li domov.

Srečno, Kekec.

Mitja But
3. A

JAZ PA POJDEM

BILI SMO NA

OBISKU PRI KEKCU
V NJEGOVI PRAVLJIČ-
NI DEŽELI.

JESENSKI IZLET

Oktober smo marsikatero popoldne pekli kostanj v našem parku. V toplem jesenskem soncu smo uživali vsi, tovarišice in otroci. Zakaj ne bi tudi s starši!? Rečeno - storjeno!

Tovarišica Vesna je obvestila starše, ti pa so se z veseljem odzvali. Darjina mama je prinesla, v veliko, vrečko debelega kostanja, Janijeva sok in pecivo, tovarišice so poskrbele za narezek in topel napitek. Vsi pa smo prispevali dobro voljo.

Po vijugasti cesti smo se 17. oktobra drug za drugim pripeljali na Celjsko kočo. Pohiteli smo z nabiranjem dračja v gozdu, naša »civilnika« pa sta se mučila s pripravo ognjišča. S skupnimi napori in mnogo smeha nam je uspelo zakuriti in nato tudi speči dovolj kostanja, da ni bil nihče lačen. Problem rezanja kostanja smo rešili tako, da smo »določili prostovoljke« - Boštjanovo sestro Matejo in tovarišico. Po opravljenem delu sta obe pošteno pihali v roke - kostanja je bilo res veliko.

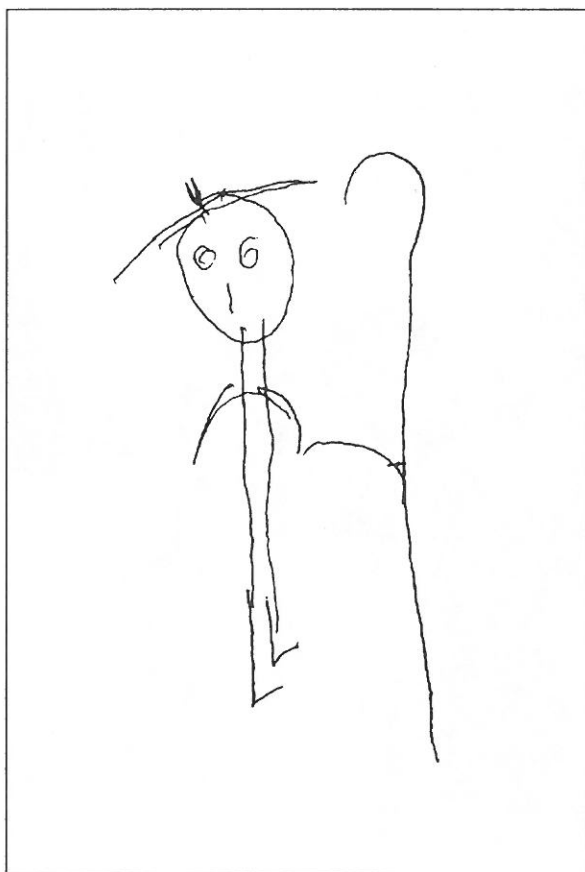
Ob prijetnem kramljanju je razredničarka Vesna starše seznaniła tudi z letnim delovnim načrtom, individualnimi obravnavami otrok, družabnimi prireditvami v zavodu ter aktualnimi vzgojnimi dejavnostmi v popoldanskem času.

Celo popoldne smo preživali na Celjski koči, se nadihali svežega zraka, skupaj prehodili nekaj čudovitih sprehajalnih poti in uživali v družabnih igrah. Nismo pozabili na petje narodnih pesmi. Našim glasovom so se kmalu pridružili tudi drugi izletniki. S starši smo pri aktivnostih vzpodbujali otroke, ti pa so bili še bolj glasni, ko so tekmovali njihovi očetje, mame in tovarišice v vleki in preskakovanju vrvi, hoji s hoduljami in v drugih zanimivih igrah. Seveda so najprej otroci pokazali, kako znajo skočiti, vreči žogo, zadeti cilj in podobno. Da ne boste mislili, da so tovariši in očetje tako zelo močni kot se hvalijo! Me, ženske smo jih premagale, v vleki vrvi! Bilo nas je sicer več, pa kaj potem ...

Na koncu dneva smo bili zadovoljni vsi - starši, vzgojitelji, predvsem otroci, skupaj smo namreč preživali zanimiv in vesel dan. Darjina mama je obljubila, da bo naslednje leto spet prinesla polno vrečo kostanja! Se že veselimo!

Mateja Čerenak in Vesna Žagar, 2.A

Narisala Suzana

IZLET NA ROGLO

Že tako čudovito jutro je še polepšala misel na bližajoči se izlet. Končno je le prišel ta dan, ki smo ga vsi nestrpno pričakovali.

Vse je že bilo pripravljeno, naše prijazne kuharice so nam že pripravile popotnico, preostalo nam je samo se to, da se toplo oblečemo in obujemo ter pripravimo sani. Nestrpnost je dosegla vrhunec v trenutku, ko smo vstopili v kombi.

Vsa pot do Rogle je minila v prijetnem razpoloženju, pravo veselje otrok, pa je bilo opaziti, ko smo na cilju izstopili na belo površino. V parih smo, se spuščali na saneh po hribovitem pobočju in slišati je bilo le smeh in videti zadovoljna lica otrok.

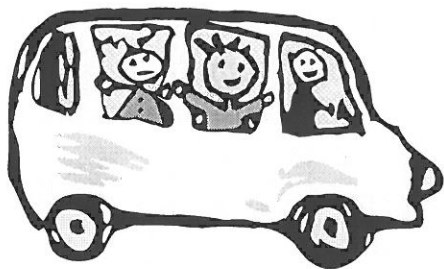
Po napornem sankanju smo si privoščili nekaj hrane in pijače v hotelu.

Kmalu za tem smo se utrujeni odpravili proti domu, vendar kljub utrujenosti je bilo v očeh zaznati zadovoljstvo in hvaležnost.

Anita Požin

OBISK LEGO DELAVNICE S SKUPINO OU IA

Po dopoldanski službi se odpravim po nakupih c celjski Interšpar. V pasaži imajo lego delavnico. Širi se otroški smeh. Pomislim na »svoje« otroke – na »svojo« skupino. Ja, tudi mi bi se lahko opogumili in si privoščili kratek izlet. Res smo še majhni in živahni, a z dobro voljo bo že šlo.

Naslednje jutro najprej zavijem v pisarno in se pogovorim o ideji z gospo Štefko. Strinja se, le s hišnikom Matejem, ki bo naš šofer, še morava uskladiti termin. Dogovoriva se za četrtek.

V sredo ponoči slabo spim. Kako se bomo odrezali? Jih bo zanimalo? Se bomo držali dovolj skupaj? Ne bomo polomili kakšne igrače?

Pred odhodom je živahno. S kombijem bomo šli, peljali se bomo. Miloš najprej ne mara umiti zob, potem pa vzklika hura, hura ... Dejan je že ves nestrpen, ker se prepočasi oblačimo. Z Alenko nama je že pošteno vroče, pa se še odpravili nismo.

Končno Matej požene motor in izlet se za nas že prične. Miloš in Dejan težko sedita. Če bi stala na prstih, zagotovo ne bi ničesar zamudila. Mihi misli, da gre domov, saj odhaja domov s pravitakšnim rdečim kombijem. Pripoveduje o mami, babi, dediju ... Primož postane glasen v Višnji vasi in pozorno gleda skozi okno. Je res prepoznal okolico? Klavdija je še najbolj mirna. Zadovoljno sedi ob Alenki in gleda na cesto.

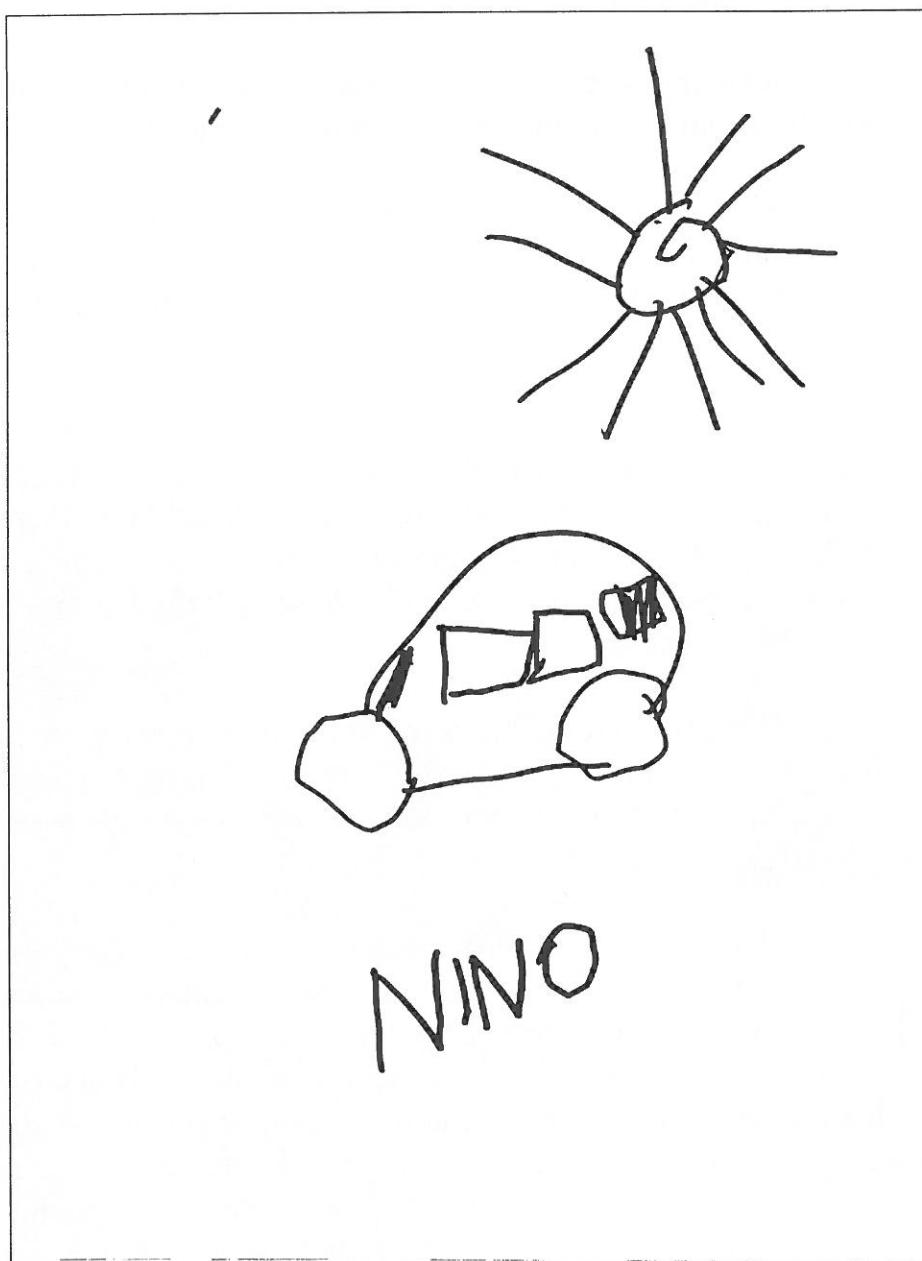
Pripeljemo se na cilj. Matej kavalirsko ustavi točno pred vhodom. Tako je za nas tudi najbolj varno. Mihi izmika roko. On bi šel sam, pa še glasno zavpije. Vesel je in rad bi, da to tudi drugi opazijo. Kljub vsemu se uspeva dogovoriti, da se bova držala za roke.

Približamo se lego delavnici. Otroci ostrmijo. Oči se zaiskrijo, nato pa se na obrazih riše začudenje, navdušenje, radovednost. Ja, prav smo se odločili, da smo prišli. Pol ure vneta raziskujemo. Številne mizice z majhnimi in velikimi pisanimi ter zvočnimi igračkami, bazen z lego kockami, Barbikina hiša ... Marsikaj od tega imamo tudi v zavodu, ampak tukaj je povsem drugačen čar. Previdno posegajo po igračah in jih odlagajo nazaj. Preveč jih je, da bi se s katero zaigrali dalj časa. Toliko se jih še ponuja, da jih potipajo, primejo, dvignejo ... Miloš se kljub vsemu uspe odločiti za Barbiko. Skupaj pogledata še ostale igralne koticke, prav rad bi jo odnesel s seboj. Mihi in Klavdija opazujeta

še bolj vneto od igrač nakupovalni vrvež v pasaži in Mihi ne bi bil Mihi, če se ne bi skoraj izgubil.

Poslovimo se. Zdaj smo v kombiju bolj mirni. Urediti moramo vtise. Še pijača, ki si jo privoščimo v gostišču ob poti nazaj, ne prija vsem. Mudi se nam nazaj v zavod, kjer se bomo odpočili in z zadovoljnimi obrazi pripovedovali, da smo se imeli lepo.

Brigita Kuder

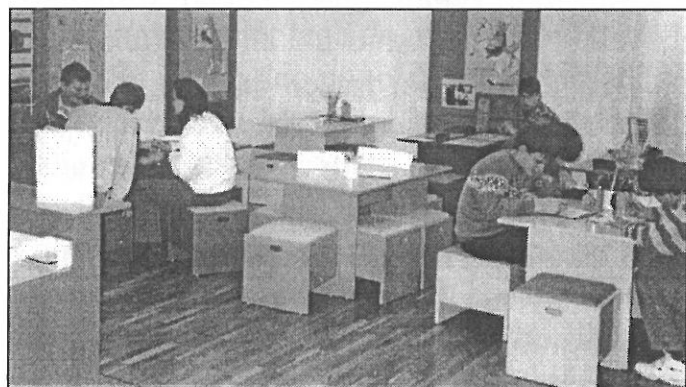

V HERMANOVEM BRLOGU

Konec meseca marca se je naši skupini ponudila priložnost, da spoznamo Hermana Lisjaka. Pa to ni čisto navaden lisjak. Ne živi v gozdu, niti v živalskem vrtu, ampak ima svoj brlog v Celju. V otroškem muzeju, ki se imenuje Hermanov brlog. Torej, prijazno nas je povabil, da nas popelje skozi svoj brlog, v katerem se marsikaj dogaja.

Polni pričakovanj smo Maja, Mateja, Andrej, Gabrijela, Robert, Boštjan, Miran, Mitja in Ivan živahno vstopili vanj. Tam so nas že čakale naše vodičke Klavdija, Mojca in Jana. Najprej smo se vsi postavili v krog, se prijeli za roke in se medsebojno predstavili. Zatem so nam vodičke že kar predstavile, kaj nas vse čaka in kakšne naloge in igre bomo reševali. Začeli smo s športnim tekmovanjem. Vsak je moral čim višje dvigniti srednjeveški meč, zadeti tarčo in koš ter na računalniku razmisliti o uganki in najti rešitev. Zanimivo! Kar nismo mogli iti proč. Toda hitro so nas osvojile razne druge igre. Miran, Robert in Gabrijela sta se preizkusila pri poslovanju na bančnem okencu z denarjem. Klavdija, Mojca in Jana so nas nevsiljivo vodile skozi čudovit svet raznih iger.

Tiste tri urice, ki smo jih preživeli v Hermanovem brlogu, so nam minile kot bi trenil. Za zaključek smo naredili nekaj fotografskih posnetkov za spomin. In kot se za dober konec spodobi, smo vsi družno odkorakali v bližnjo slaščičarno, ter si privoščili nekaj sladkih dobrot.

Kaj pa, uganite sami. Herman Lisjak nam je zabičal, da noj to ostane naša skrivnost, ki mu jo bomo zaupali kdaj prihodnjič ob obisku. Do takrat pa srečno dobri Herman Lisjak in hvala ti za prijetne popoldanske urice v tvojem brlogu.

Ivan Brezovec

LEPO JE SODELOVATI

Ustaljeni ritem življenja in dela v našem drugem domu postane včasih kar dolgočasen, čeprav se stalno menjavajo vsebine, načini dela in ne nazadnje tudi delavci, ki nas vodijo pri našem usposabljanju.

Ne glede na to, da odhajamo na izlete, pohode, jahanje, kopanje, razne igre in prireditve, še vedno ne pozabimo ogledovati stene na stopnišču, na katerem so obešeni razni plakati. Ti nas vabijo v kino, na ogled raznih predstav in ne nazadnje na športne dni. Vseh teh prireditev smo zelo veseli in 3.c nismo nobena izjema, čeprav smo že malo starejši.

V deževnih pomladnih dneh se spominjamo zimskega sonca. Z vso potrebno opremo smo se odpeljali z avtobusom proti Mozirju. Gledali smo proti gori, kjer naj bi se smučali in sankali. Kmalu se je avtobus ustavil in bili smo začudeni, kaj bomo delali, saj ni bilo snega. Kmalu nam je bilo jasno, ker smo se že peljali z gondolo na Golte. Tu je bilo vsega: vroče zimsko sonce na čisto modrem nebu, dovolj snega in tudi dobra hrana. Skupaj smo se sankali in smučali, mladi in odrasli ter veselo vriskali.

V nekaj dneh je prijetna utrujenost minila in že smo čakali na nova doživetja. Kmalu so se začeli pogovori o pomladnem športnem dnevu. V prvem tednu po prvomajskih praznikih smo zopet sodelovali vsi. Tekali smo, skakali v daljino, metali žogico in se seveda ob tem zabavali. Nestrpno smo čakali zaključek, saj pridejo takrat na vrsto še medalje in sladoled. Že dva dni za tem pa nas je čakala resnejša preizkušnja. V Žalcu je bila Specialna olimpiada za Koroško - Celjsko regijo. 3.c sva zastopala Iztok in Franci, vsi pa smo želeli, da bi imeli udeleženci iz Dobrne kar najboljše rezultate. Vsa pričakovanja pa so se zelo dobro uresničila. Pogosto takole razmišljamo, zakaj vse lepo tako hitro mine. Pa nič zato, saj imamo do konca šolskega leta še dvoje velikih pričakovanj. Pred nami je oddelčni izlet s piknikom s starši in zaključni nastop, kjer se bomo predstavili staršem.

Torej smo zopet v velikem pričakovanju, ko bomo sodelovali vsi, vsak po svojih močeh in skupaj se bomo veselili. Pride pa še najlepše in to so poletne počitnice. Misel na morje nas greje in ohlaja hkrati.

Otroci 3.c: Iztok, Tadeja, Aleš, Franci, Darko, Denis, Gorazd in
razredničarka Danica Vončina - Veligošek

4. LIKOVNA KOLONIJA V ČRNI NA KOROŠKEM od 20.-23.5.1998

Po več deževnih dneh se je pokazalo čudovito sredino jutro, 20. maja 1998, ko smo se odpravljali iz Dobrne v Črno. Primož Solar, Robert Lupše in Iztok Golouh so se veselili tega dne, jaz pa sem se ga malo bala, saj bom v naslednjih treh dneh imela sama nešteto funkcij. Biti šofer, mentor, vzgojitelj in še kaj v isti osebi sočasno res ni enostavno. Prepletale so se želje in skrbi od tega ali imamo vse potrebno za delo, da bi bili zdravi in se srečno vrnili, pa nenazadnje, da bi bili uspešni in se izkazali.

Napolnili smo prtljažnik avtomobila z vso potrebno opremo in se odpeljali. Ker sta bila dva udeleženca iz druge skupine, smo že kar nekaj časa pred tem, ob vsakem srečanju, navezovali stike in smo tako odšli bolj usklajeni. Potovanje smo dobro izkoristili: opazovali smo kraje, naravo, se pogovarjali o vedenju (obnašanju), ki ga pričakujem, v Slovenj Gradcu pa smo pojedli svoj obrok hrane. V hotel Krnes smo prispeli pravočasno, se namestili in opravili vse formalnosti glede bivanja in kotizacije. Po uvodnem pozdravu in kulturnem programu, so nas seznanili s potekom kolonije, prejeli pa smo tudi vsak svojo majico, ki je bila razpoznavni znak tega dogodka.

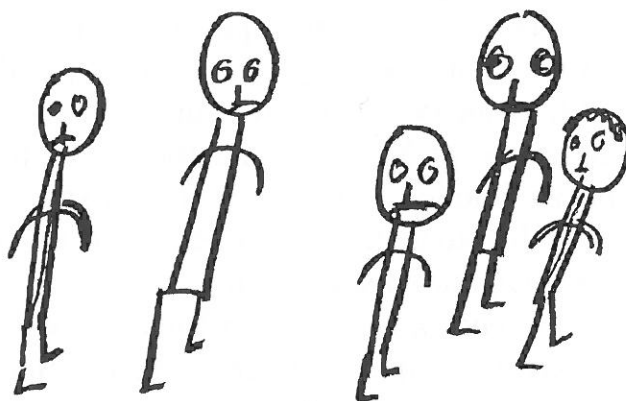
Še istega dne popoldne, smo pričeli z delom. Za ogrevanje smo porisali asfalt pred hotelom z barvnimi kredami, nato pa preslikavali bližnjo okolico na papir z ogljem in pasteli. Hitro so se širila poznanstva in prijateljstva. Znali smo se navduševati tudi nad izdelki »konkurentov«. Pri večerji smo sedeli za mizo skupaj s kolegi iz Dornave. Iz jedilnice smo se preselili še v avlo s televizorjem. Ogledali smo si ustvarjanje v prejšnjih kolonijah, nakar smo mentorji poslušali predavanje in imeli pogovor s svetovalcem za likovno vzgojo pri Zavodu za šolstvo prof Marjanom Prevodnikom. Tako je bil še večer zelo delaven in noč skoraj prekratka. Prespali smo v dveh dvoposteljnih sobah in zjutraj smo že težko pričakovali nova doživetja. Po zajtrku smo se odpeljali v dolino Tople pod Peco, kjer smo na platno in papir ustvarjali skupaj s slikarji in oblikovali glino s kiparjem. Delovna vnema in tekmovalni duh sta se stopnjevala. Vsak je hotel imeti potrditev, da je njegov izdelek zelo lep. Za sprostitev smo odšli na krajši sprehod preko cvetočih in dišečih travnikov do gozda, kjer nas je pričakal Gozdni mož s svojimi zgodbami. Med delom je bilo poskrbljeno za želodec in vzdušje: glasba, sadje, sladkarije, sokovi, nenehno pa so nas zasledovali fotoaparati in kamera. Med vso to množico pa smo opazili tudi novinarje, ki so nas budno spremljali in z nami uživali. Krajša deževja z lahko roso nas niso motila. Tudi kosilo, enolončnica v naravi, je bilo čudovito. Popoldne smo postali oblikovalci - kiparji, ob tem pa se je daleč nad ostale povzpел

naš Robi. Tudi komunikacija z g. Grošljem je bila zelo uspešna. Opazili smo neverjetni čut tega kiparja do naših otrok, saj je večkrat zaigral na orglice in sodeloval tudi v zaključnem kulturnem programu. Primož je za vmesne sprostitve postal pomočnik »kamermana« in neverjetno užival. Sodim, da je bilo najpomembnejše zadovoljstvo z opravljenim delom in da so za to dobili tudi potrditev. Vzdušje, čudovita narava, drugo okolje in dovolj lep dan je ponujalo mnogo izraznih možnosti. Proti večeru smo se odpeljali v Črno, pred tem pa smo že v naravi pripravili malo razstavo. V hotelu nas je čakala večerja. Vsi smo bili zelo zadovoljni nad opravljenim delom in začele so se priprave na večerni ples v disku. Mi štirje smo se odšli urediti, pospraviti svoje stvari in sobe, ter se pričeli poslavljati, kajti dogovorili smo se, da bomo odšli prej. Niso bili žalostni, ker niso odšli na ples, saj je bila želja oditi naslednji dan k staršem, močnejša. Presenečeni smo bili nad organizacijo, saj je bila pred našim odhodom v avli že postavljena razstava. Vsi trije so vneto dirjali od slike do slike in iskali svoje ter šteli število izdelkov. Ja, tudi količina je bila zelo pomembna.

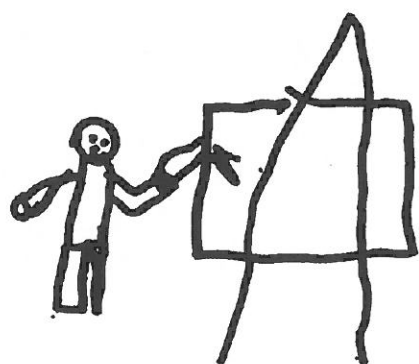
Lepo smo se poslovili, kolegi so nas pospremili pred hotel in zadovoljni smo pričeli pot proti Dobrni. Čeprav je bila nočna vožnja, nobeden v avtu ni zatisnil očesa, tudi najmlajši Primož ne. Ko smo prispeli je Robert še v polni vnemi tekal po stavbi in iskal budne oči, da bi pokazal izdolbljen lipov kos lesa, katerega mu je kipar Grošelj dovolil odnesti s seboj. Posebno pa so me presenetili v ponedeljek, ko so ponovno samoiniciativno narisali motive in mi jih prinesli, saj sta bila vmes dva prosta dneva. To mi je dalo potrditev, da je bilo doživetje in podoživljanje zelo popolno.

Pa še eno spoznanje je bilo zelo pomembno in sicer, kako veliko vlogo igra socializacija za športno in kulturno udejstvovanje in življenje nasploh, nas štiri pa je skupni cilj povezal še na povsem svojstven način.

Danica Vončina - Veligošek

BIL SEM VLIKOVNI
KOLONIJI V ČRNI
NA KOROŠKEM .
NARISAL SEM
TRAVNIK Z ROŽAMI.

PRIMOŽ

SOLAR

NA IZLETU

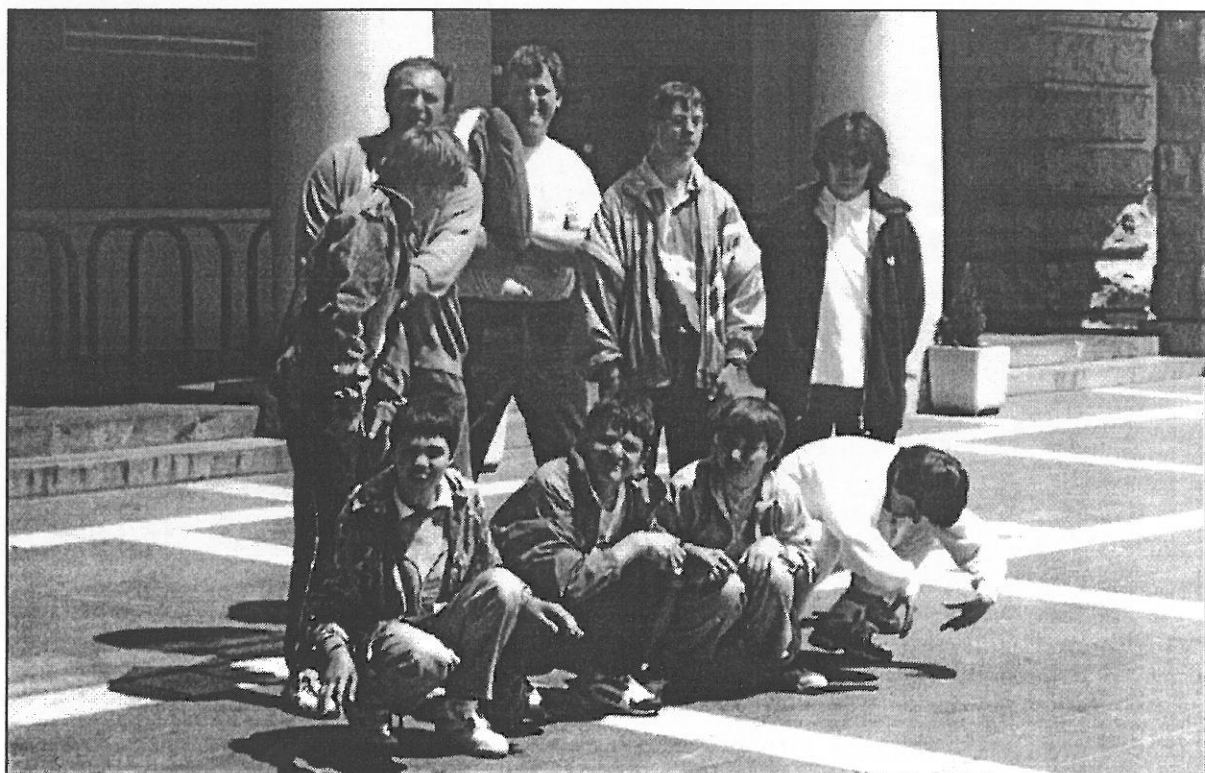
Včeraj smo bili na izletu
v Postojnski jami in Lipici.

V jami smo se vozili z vlakom,
nekaj malega pa smo hodili
pes. Ogledali smo si čudovite
kornike, stebre in človeške ribice.
Vseč mi je bil ruski most, kotere-
ga so zgradili ruski ujetniki. V
jami je bilo zelo hladno; s stropa
pa nam je vsake toliko časa
padla kakšna kapljica na glavo.
Iz Postojne smo se odpeljali
še v Lipico, kjer smo se
sprehodili po tomljškem
parku. Na poljskih so se polsti

naši najlepši konji - Lipicolnci.
Veseli, a morda utrujeni,
smo se v dežju vrnili na
Dobruno.

Boštjan
Škodič 3.A

MALO DRUGAČE

Mali in veliki, mlajši in starejši so naši otroci, vsi pa se vračajo v normalno okolje. Pri nas so v »šoli«. Pridobivajo znanja iz bližnjega in daljnega okolja, učimo jih najprimerneje delovati, se obnašati, ko bodo postavljeni v realen svet. Za nas je obisk slaščičarne čisto vsakdanja stvar. In kako se lepo obnašamo!

V oddelku osnovnega usposabljanja smo se že v začetku šolskega leta dogovorili, da skupaj s starši organiziramo izlet s piknikom. Tudi datum smo že tedaj določili.

Lepega sobotnega jutra je bilo. Lidija se je »uprla«. Ni običaj, da ne bi počakala v učilnici. Tudi vrata zapre za sabo! Danes jo mrzlično iščemo po hiši. Ti, nagajivka ti, skrila si se! Ko smo jo oblačili, se je glasno kregala. Utihnila je v avtomobilu: »To bo pa nekaj! Le kam me peljejo?« Ob Šmartinskem jezeru se ustavimo. Iščemo primeren prostor za namestitev in peko. Tudi Lidija zvedavo opazuje okoli sebe. Zalina mamica razstavi platnene stole. »Ta bo pravi,« si misli Lidija in sede na srednjega. V rokah ima rumeno žirafa, najljubšo igračo. Prekriža nogi drugo čez drugo in gode svoji igrački.

Tovarišica je tečna, hoče otroke spraviti v gibanje. Lidija se glasno krega. Tovarišica ji vzame žirafa. Lidija jo hoče nazaj in sledi otrokom. »Žirafa so

mi skrili,« pomisli Lidija, »vendar jo bom našla.« »Tu je,« se glasno zasmeje, ko jo zagleda za drevesom. Pograbi jo in jo vtakne v usta. »Z žirafa je še sprehod prijetnejši,« Lidija sledi ostalim. Kmalu pa njen želodec oznani čas kosila. Lidija se spet glasno oglaša. Kar vleče jo vonj pečenega mesa, ki ga žal ne sme. »Pa bom vseeno poskusila. Obljubim, da ne bom bruhal,« se prepričuje Lidija, ko se zažene v krožnik. »To je pojedina-krompir, paradižnik in meso. Še rokave si zavijam.« Tovarišica usmerja žlice, količino omejuje. »Sita sem. Še nekaj popijem in se odpočijem na svojem stolu.« Vrne se na isti stol, ponovi položaj nog, v rokah ima žirafa. Tedaj pa se stol prevrne. Tovarišice planejo k Lidiji, le-ta pa se smeji: »Sem vas prestrašila, kaj? Nič mi ni, le nekaj modric bo. Samo vrnite me v prvotni položaj!« Čisto mirna in tiha je na izbranem stolu, upre se le Matejevemu nadlegovanju.

Tako kot Lidija so uživali tudi ostali otroci. Vsak je zbiral vtise po svojih zmožnostih, vsem je bilo prijetno. Tako kot otroci so bili sproščeni tudi starši. Ob slovesu smo obljubili: »Še bomo ponovili, da bomo popestrili naš vsakdanjik. Pridobili smo nove izkušnje, ki nam bodo pomagale jutri in v naslednjih dneh.«

Bojana Lipičnik

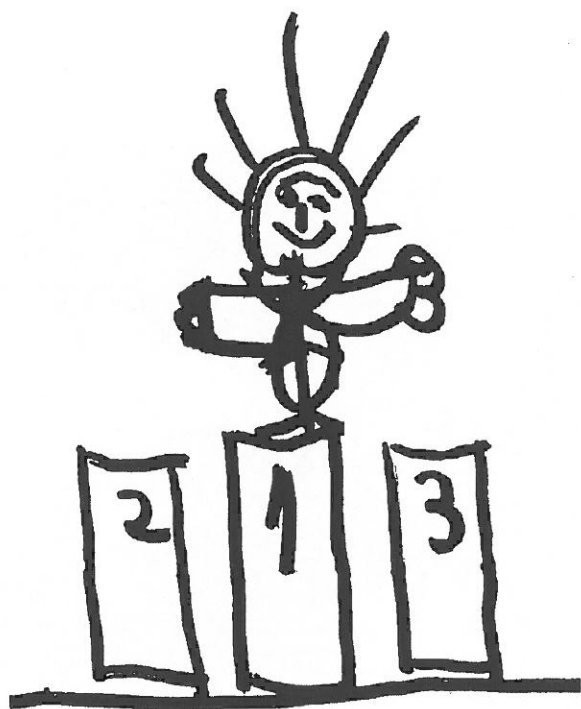
NEKEGA LEPEGA POMLADANSKEGA DNE

Komaj smo čakali, da dolga zima mine, da posije pomladansko sonce na že ozeleneli park in travnik. Pomlad letos že zamuja. Želimo si toplote!

Živeli smo v pričakovanju športnega dne. To je za nas velik dogodek, saj sodelujejo skoraj vsi otroci. Večina tekmuje, manjšina navija. Pomerijo se v atletiki, v treh disciplinah: met žogice, tek (na 50 in 100 m) ter skok v daljino. Vsi neznansko radi tekmujejo, eni zelo uspešno, drugi malo manj, vsi pa dobijo medalje: zlate, srebrne, bronaste in medalje za sodelovanje.

Prišel je težko pričakovani dan. Zbudilo se je lepo, malo megleno jutro. Zrak je bil prijeten, ne prevroč, pa tudi ne prehladen, ravno pravšnji za "velike napore" in "težke preizkušnje". Med meglicami in oblaki je posijalo sonce, da je naredilo vzdušje še prijetnejše in dan še prijaznejši. Ni bilo nevarnosti, da bi sonce opeklo že tako pregrete glavice tekmovalcev.

Vsi so se trudili za kar najboljše rezultate. Včasih so v tem svojem zanosu pozabili na pravila - vendar teh se je treba držati! Športnik mora znati prenesti tudi kakšno diskvalifikacijo, pa tudi poraz. Še zlasti velja to za tiste športnike, ki se najbolje uvrstijo na domačem tekmovanju in gredo naprej na regijske igre specialne olimpijade, kjer tekmujejo po strogih pravilih s sebi enakimi in še boljšimi tekmovalci.

Ko se je tekmovanje končalo, so bili naši tekmovalci že pošteno utrujeni. Zato se je prilegla prijetna senčka našega parka, kjer je bila podelitev medalj in nagrada za vse - korneti. Da pa se ne bi sladoled stopil, smo ga morali razdeliti še pred medaljami. To pa je bila napaka! Naši športniki so bili tako prevzeti od hladne sladkosti, da skoraj niso imeli časa za sprejem medalj.

Seveda so bile izjeme, katerim se je zdelo, da so dobili celo premalo medalj. Kaj hočemo, pričakovanja so različna.

Nuša Podbregar

ŠPORTNE IGRE
9. maja sem bil v Idcu
na tekmovanju.
Skakal sem v daljino
in metel žogico. Pri
skoku sem dobil
zlato medaljo. Bil
sem vesel. Po tekmo-
vanju sem se zaba-
val v šolski telovadnici.
Domov sem se odpel-
jal z avtom, utrujen
in zadovoljen.

Miran
Mravlak 3.a

ŠPORTNE IGRE
BIL SEM NA ŠPORTNEM

TEKMOVANJU V ŽALCU.

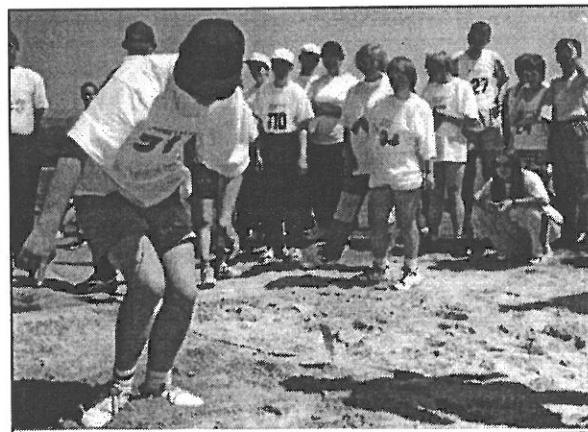
SKAKAL SEM V DALJINO IN
TEKEL NA 50 M.

MED GLEDALCI SO BILI
MAICA, API IN MARKO. VSI SO
NAVIJALI ZA NAS.

BILO JE LEPO IN VESELO.

ANDREJ KAŠIČ

3A

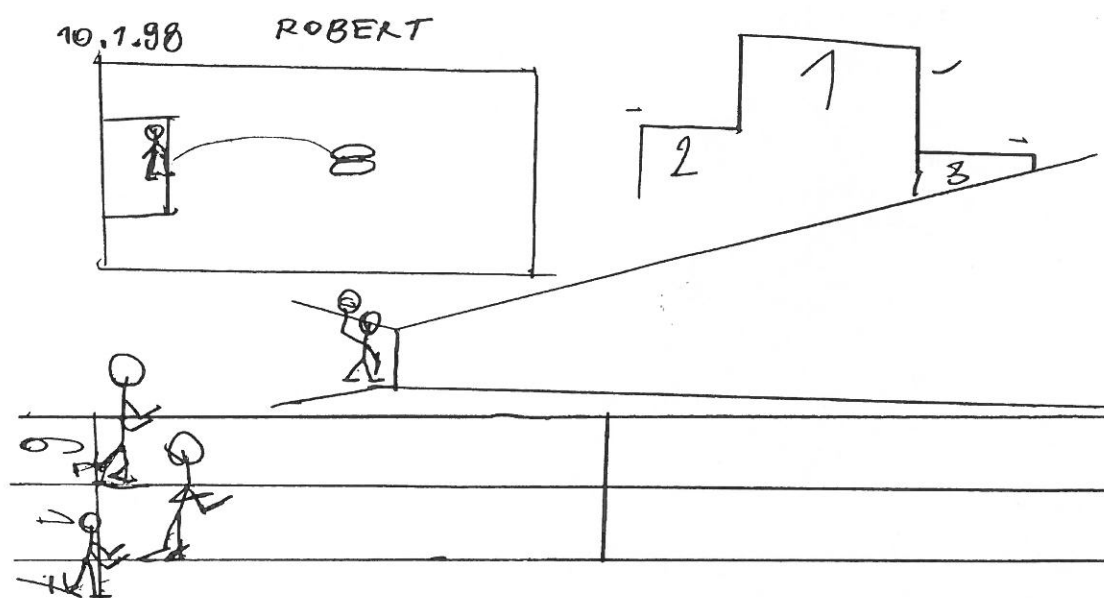

RADA TEK MUJEM

PRIDNO TRENIRAM TEK
IN MET ŽOGICE.

POLEG ŠPORTNIH IGER
V LJUBLJANI SE BOM
UDELEŽILA ŠE
OLIMPIJADE NA ČEŠKEM.

VIDA FLIS 3.B

ALJAŽ SE PREDSTAVI

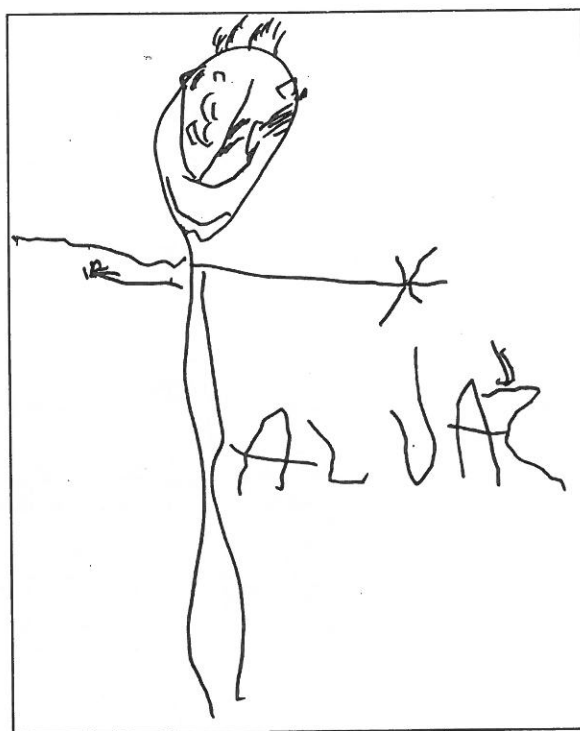
Moje ime je Aljaž. Star sem osem let in hodim v »šolo« na Dobmo. Rad imam svojo mamico, očija in Ines. Doma imam psa Pokija in miško Airo. Domov odhajam vsak petek, drugače pa sem v »šoli«.

Zelo rad imam svoje sošolce - Primoža, Tino, Danija, Vito, Nina. Tudi moje tovarišice so mi prav všeč. Pravijo, da sem včasih navihan, spet drugič priden in delaven.

Rad imam glasbo, tudi telovadbe se ne branim. Učim se različnih stvari - pisati, risati, šivati, rezati s škarjami ter igrati »človek ne jezi se«.

Vsak teden gremo na kopanje v bazen, obiščemo tudi našega konja Tedija. Ker še ne zmorem pisati, je moje besede zapisala moja tovarišica.

Aljaž Podjed s pomočjo Mojce Trontelj

BIL SEM V
BOLNIŠNICI

POŠKODOVAL SEM SI
ROKO.

MORAL SEM V BOLNI-
CO. TAM SO ME OPERI-
RALI. POČIVATI SEM
MORAL V POSTELJI.

BILO MI JE DOLGČAS.
TEŽKO SEM ČAKAL
NA OBISKE SVOJIH
STARŠEV.

ALEŠ 3.B

NAŠ PETER

Tisti dan, ko smo ga v skupino dobili
smo se kar k njemu zapodili,
saj besede so bile:
»Ta je potreben pomoči ! . nič ne hodi – le sedi !«

»To bo hudo !« smo dejali in čez čas,
smo ga na tla sedeti dali,
da pokaže kaj zna in zato,
ker svobodno pot ima.

Z rokami se je začel poganjat do podesta,
v spalnico in nazaj do podesta –
to je bila zanj – cesta !

Sedaj si Peter poišče mesto kam želi –
najraje v bazen žog,
tam kar preval naredi.

To še ni vse ... - naš Peter še pridno na stolu sedi,
vstane ob oknu in se za mrežo drži.

Draga Založnik

ČAS

Čas oranja,
čas sejanja,
čas žetve,
čas počitka,
čas užitka !

Čas spanja,
čas bedenja,
čas sedenja,
čas letenja,
čas norenja,
čas smejanja
in spet –
čas spanja !

Draga Založnik

NAŠA GRAJSKA GOSPODIČNA

Naša Zala bo letos stara deset let. Ker sem jo želela čimprej vključiti v usposabljanje, sem pred tremi leti in pol izkoristila možnost vključitve v OŠPP Glazija v Celju, kjer sem bila zaposlena.

Žal sem iz dneva v dan bolj opažala, da se Zala v Celju ne počuti prijetno, veliko je jokala vse pogosteje pa je tudi zbolevala. Kadarkoli sem se peljala mimo »doma«, kot ga imenujemo Dobrčani, sem razmišljala o tem, kako bi bilo, če bi Zalo premestili v Dobrno. Zato sem se lepega julijskega dne kar sama povabila h gospe ravnateljici z željo, da mi pove kakšne možnosti imava z Zalo pri njih.

Tako je 1. septembra začela Zala hoditi v »šolo« v Dobrno. Kljub temu, da sem se bala kakšne bodo njene reakcije se je hitro vživela. Zjutraj rada vstane, ko prideva v »šolo« najprej pogleda v svoj razred, potem pa odide v spalnice kjer še malo polenari.

Njen urnik je zapolnjen z različnimi dejavnostmi, tako, da se sploh ne utegne dolgočasiti. Če ji kaj ni všeč, se po pripovedovanju učiteljice in varuhinj, zna tudi razjeziti, ali pa se kar sama odpravi raziskovat okolico doma.

To, da se z Zalo v Dobrni veliko ukvarjajo opažamo tudi doma, saj mora imeti vedno nekoga, ki ga lahko »izrablja« za doseganje svojih ciljev. V tem letu je Zala na vseh področjih lepo napredovala, za kar sem hvaležna v prvi vrsti gospe Bojani in njenim pomočnicam ter celotnemu osebju doma, ki skrbi, da so naši otroci v Dobrni zadovoljni in srečni.

Srečna pa sem tudi sama, ker mi je dana možnost, da lahko imamo Zalo vsak dan doma, kajti kljub temu, da je drugačna, nas naša grajska gospodična - tako jo imenujemo, ker se dom nahaja v stari graščini, tudi bogati. Zaključujem z mislijo, ki mi v trenutkih potrnosti daje moč, prebrala pa sem jo v knjigi Pearl S. Buckove »Moja punčka ne bo nikoli odrasla«

»Staršem moram povedati predvsem tole:

če odkrijete, da vaš otrok ne bo nikoli

kakor drugi, bodite veseli, če se vsaj ne zaveda svojega stanja. S tem mu je odvzeto breme življenja in preloženo na vas, Vi pa se ga lahko naučite prenašati.«

(Pearl S. Buck)

Zalina mama

OTROCI KOT KRHKE BILKE

Ljubezen je čustvo naklonjenosti, ki temelji na občudovanju, dobronamernosti, na skupnih zanimanjih. Je topla navezanost. Je nesebična skrb za dobro drugih. Je nasprotje sovraštvu.

In ravno ljubezen, ki jo čutimo do naših otrok nam daje moči, da se z veseljem razdajamo v delu z njimi.

Ti otroci so kot krhke bilke, ki potrebujejo veliko nege, prave hrane, podlago za rast in vlago, da bi zrastle v rodna drevesa. Potrebujejo toploto, oporo, obrezovanje, zdravo okolje in varnost.

Otroci imajo močno potrebo, da jim pokažemo, da jih imamo radi, jim prisluhnemo, se z njimi pogovarjamo, igramo, jih pestujemo in pobožamo, jim posvetimo pozornost.

Razveselijo se že malih pozornosti, kot so skupna darilca, prijazne besede ali nežen dotik.

Poskušamo jim razvijati samospoštovanje, da se pravilno cenijo in tako lažje navezujejo stike z drugimi.

Vedno znova moramo razmisliti, ali ne pričakujemo od otrok preveč, ali obratno, da ne podcenjujemo njihovih zmožnosti. Pripravljeni smo jim biti v oporo, kadar potrebujejo pomoč.

Poskušamo jih razumeti, čeprav je to pogosto zelo težko, saj se naši otroci težje izražajo, zato ne moremo vedno ugotoviti, kaj čutijo.

Vzgoja vključuje tudi kaznovanje s ciljem, da preprečimo nesreče ali preprečimo nezaželeno vedenje. Nihče ne mara kaznovanja, ne ta, ki kaznuje, še manj pa tisti, ki je kaznovan. A žal je to del učenja in vzgoje.

Zato pa imamo vsi toliko raje pohvale, nagrade in vzpodbude.

Za dobro počutje naših otrok je prav tako pomemben dober odnos med sodelavci. Kako dobro se vsi počutimo, ko smo sproščeni, neobremenjeni, prijateljski, ko se zanimamo drug za drugega. S tem, ko dajemo otrokom dober zgled spoštovanja drugačnosti, se otroci naučijo toplo sprejemati ljudi.

Z enotnim pristopom vzgoje in učenja damo otrokom občutek varnosti.

Smo kot velika družina, kjer ni nenehnih kritik, poniževanj, nasilja in zlorab. Nimamo razkošja, bogastva, imamo pa drugačno bogastvo – ljubezen.

Naši otroci so srečni, kljub svojim omejitvam. To srečo delijo z nami, ki jim pomagamo na poti odraščanja. Veselimo se z njimi vsakega njihovega napredka in radi imamo naše delo.

Valentina Pukel

DEŽEVNO POPOLDNE

Bila je sredo. Dan, kot vsak drug dan v tednu, le da je takrat deževalo. Vsi smo bili malce nerazpoloženi in kar nismo vedeli, kam bi sami s sabo. Postorili smo že vse, kar smo postoriti morali, preostalega časa pa je bilo še vedno na pretek.

Zato sva se s sodelavcem - vojakom civilnikom odločila, da združimo prijetno s koristnim in odpeljala skupino OU III v šolsko kuhinjo. Gojenci v kuhinji niso bili prvič in prav dobro so se zavedali, da se tam dogajajo pravzaprav same »dobre stvari«. Hja, tudi naše smetanovo pecivo je bilo eno izmed njih. Pripravili smo ga s skupnimi močmi, pa kako nam je šlo od rok. Metka je vihtela metlico, Matjaž držal mešalnik, Dolores namakala prste v sladkor, Simon pa je čuval svoj še prazen krožnik. No, nekaj nas je dogajanje tudi samo opazovalo, vendar pa pri jedači nismo ostali prekrižanih rok.

Kaj hitro se je razpoloženje obrnilo na bolje. Slišati je bilo smeh, vriskanje in celo ploskanje. Postali smo dobre volje in deževnemu vremenu navkljub preživeli čudovito popoldne.

Božnik Breda

TIHA IZPOVED OTROKA...

Nemo opazujem skozi rosno okno, zunaj drevo, nemirno drhti pod kapljami aprilskega dežja. Tako tiho je. Vsi so odšli. Ta pekoč občutek v meni, da sem sama tukaj. Kje si mati, pridi, naj ti povem, da sem pridna, naj ti pokažem svoj nasmeh. V obupu prislanjam svoj moker obraz na steklo in čakam. Kdove kako dolgo že stojim tukaj in kaj sploh čakam in po čem hrepenim...

Kako je, če si zunaj svoboden? Imajo tudi ptice kdaj nemiren let, uide kdaj kakšna riba mreži ali volk ve za samoto?

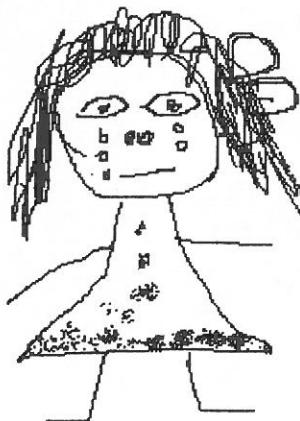
Rada bi vam nekaj povedala, a moje ustnice ne govorijo. Rada bi se vas dotaknila, a Vas moje vlažne roke odbijajo, morda pa samo naslonila glavo v bližino vaših rok in bi čakala, da se me vsaj bežno dotaknejo, saj nekaj na meni mora biti, kar imate radi!?

Zunaj drevo še vedno nemirno drhti. In jaz še vedno čakam nate.

Kako lepo bi bilo, če bi moje roke znale pisati, če bi moje ustnice znale peti in bi moje noge hodile vzravnano, potem bi odšla, med majske cvetove bi šla. Plesala bi in se igrala s travami, splezala bi na drevo in bi videla daleč, morda tja do morja ali še dlje in bi se smejala, samo smejala bi se. Zato pridi že, pridi neznani, položi me v svoje roke in verjami mi, da sem en majhen delček tebe.

Včeraj sem slišala otroka jokati. Tiho, da ga ne slišijo. Še tiše je jokal, da ni slišal praznine v sebi. Samo jaz sem vedela da joče, samo jaz poznam njegovo bolečino. Njegove ustnice so mrtve. Te njegove slepe oči vidim, ki prodirajo vame, »preveč so videle, vsega, a le malo v kar so verjele«.

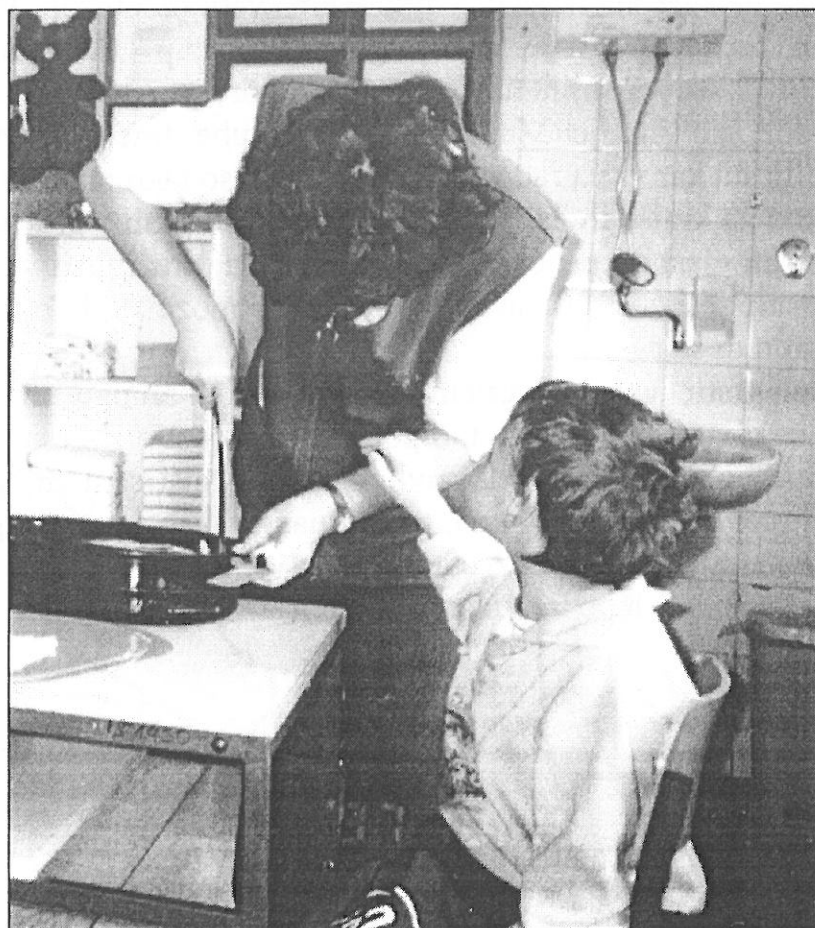
Sem sama tukaj, je kje srce, ki pomni me, ki v njem sem živa.?

ZAHVALA ZAVODU DOBRNA

Skoraj bo šolsko leto naokrog. Moj sin Marko obiskuje letos prvič vaš dom. Zelo sem vesela, ko vidim lep Markov napredek. Občutim koliko truda vložijo tovarišice in vzgojiteljice v naše ljube otroke. Posebno sem vesela, ko vidim s kakšnim veseljem pride otrok v petek domov in se z veseljem vrača v ponedeljek. Veliko se naučijo, zato tega truda mi starši nikoli ne bomo mogli poplačati temu ljubemu kolektivu. Ob koncu se najlepše zahvaljujem za ves trud in skrb za Marka.

Markova mamica
Anica STRNAD

NAJLEPŠE JE POMAGATI SOČLOVEKU

Bilo je sredi novembra, ko sem prvič stopil skozi vrata Zavoda za usposabljanje in varstvo na Dobrni. Malo prestrašen, s kupom vprašanj, ki so mi takrat rojila po glavi, sem začel zbirati prve vtise in v tistem trenutku skušal dojeti čimveč. Danes, ko je že mesec maj in ko se narava kaže v vsej svoji lepoti, se bliža čas, ko bom otrokom in sodelavcem rekel nasvidenje.

Sedem mesecev v primerjavi s celim življenjem morda res ni veliko, vendar v tem primem se ti lahko tudi tako kratko obdobje vtisne globoko v spomin, sploh če ga namesto v vojaški uniformi preživiš med otroki in mladostniki, ki so drugačni od nas.

Pravzaprav sploh ni težko pisati ali govoriti o lepih stvareh, ki sem jih med njimi doživel. Seveda so bili tudi trenutki, ko sem bil »na tleh« in sem tisti trenutek želel biti kje drugje. Toda življenja ne sestavljajo dnevi, ki smo jih preživel, temveč dnevi, ki smo si jih zapolnili.

V razmeroma kratkem času sem spoznal varovance zavoda kot tudi svoje sodelavce. Morda zato, ker so ena sama velika družina. Vsi za enega, eden za vse. Ko sem prvič zlagal perilo, sem se lovil ob imenih in številkah, kmalu je to postalo nekaj vsakdanjega in samoumevnega. Kmalu sem tudi spoznal, da človek premehkega srca ne sme imeti, sicer v njihovem svetu ne obstoji. Prav dobro vedo za tvoje šibke točke in znajo biti nagajivi. Opazijo tudi vsako najmanjšo podrobnost. Človek se ob njih nauči opazovati drobne stvari ter biti skromen. Spomnim se dne, ko jim je Miklavž prinesel suhe fige, pomaranče in nekaj bonbonov. Iz njih sta kar vrela radost in veselje. Bili so tako prisrčni.

Hodili smo na krajše in daljše sprehode, se posladkali v slaščičarni, se kopali v bazenu, poslušali glasbo, prepevali, se igrali, skupaj preživljali vesele in na srečo bolj redko žalostne trenutke. To je samo drobec iz mozaika, h kateremu sem svoj drobec prispeval tudi sam.

Čeprav teh vrstic ne boste verjetno nikoli prebrali ali pa vam jih bo kdo drug, vedite, da sem se v vaši sredini prijetno počutil, v moje življenje pa ste vnesli novo dimenzijo, ki me bo spremljala celo življenje. Bogatejši sem za spoznanje, da je srečo moč najti tudi v drobnih stvareh, ter v dajanju in služenju drugim. In ko bom morda na kakšnem drugem koncu sveta srečal vaše vrstnike, se bom vedno spomnil na vas. Hvala vam za vse lepe trenutke in srečno!

Boštjan Napotnik

ZABELEŽKE VOJAKA NA CIVILNEM SLUŽENJU

Še živo se spominjam 16. februarja, ko sem prvič vstopil, z negotovimi koraki v ta dom. Ta dan je bilo v domu zelo glasno. Prvi vtisi so bili zelo zmedeni, kajti nisem si znal predstavljati moje vloge v naslednjih mesecih. Skrbi pa so se po uvodni predstavitvi doma in načina dela zmanjšale.

Svoje dolžnosti sem začel opravljati v skupini 2.A, kjer je vladal Jani, ki mi je v prvih dneh pripravil veliko presenečenj. Počasi pa so se stvari umirile in moje delo je začelo potekati normalno. Spoznal sem tudi ostale člane skupine; Josipa, Vesno, Boštjana... ter tudi vse tovarišice, ki so postale moje vsakdanje sodelavke. Čez čas sem se navadil različnih situacij pri delu z otroki in vsakodnevnega ritma v zavodu. Tudi v skupini 3.C je zelo pestro in je razpoloženje odvisno od vragolij, ki jih počnemo od jutranjih ur dalje.

V kolektivu so nas lepo sprejeli, kar nam izkazujejo z občasnimi pozornostmi, s katerimi nam kažejo njihovo pripravljenost priskočiti na pomoč kadar je to potrebno.

Tako tukaj spoznavam novo dimenzijo življenja, ki mi je bila pred tem odeta v mračne tuje barve, ki jih nisem hotel videti. Ravno to pa me je izzivalo. Tukaj se mi odpira obzorje in razjasnjuje moj pogled na humanitarno področje življenja, ki ga zmeraj bolj izpodriva materializem in nestrpnost do neenakih, na rob družbene pozornosti.

Želim si, da bi preostanek vojaškega roka minil hitro in v prijetnem delovnem vzdušju in mi bodo dnevi preživeti v Dobrni ostali v lepem spominu.

Miran

GABI 3-A

MIMOGREDE NA HODNIKU

Z Renato se srečava na stopnišču. Bil je petek, zato so otroci že nestrpno čakali, kdaj bo kateri odšel domov.

Renata ta vikend ostane v zavodu, zato jo zanima, kdo bo dežuren.

Pa na hitro vpraša:

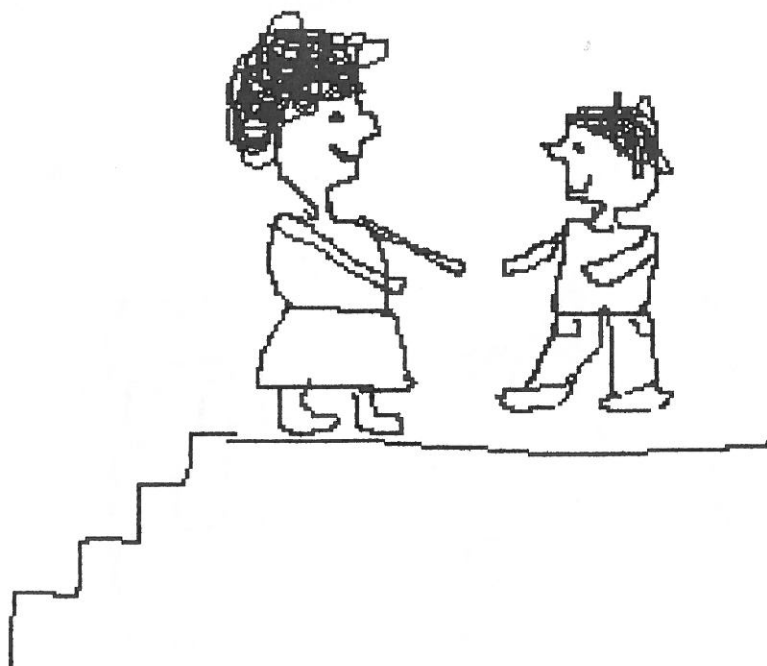
»O, Stanki, si dežurna ta vikend?«

»Ne Renata, nisem dežurna!« ji odgovorim.

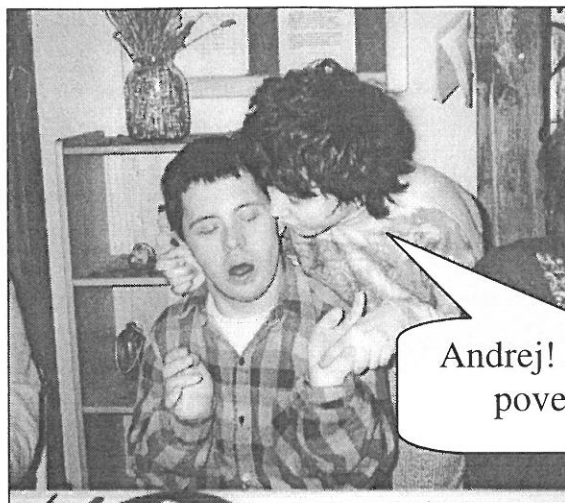
Renata pa:

»Pa saj lahko rečeš hvala bogi da ne, si boš pa živce počila dva dni, ko boš doma. Pa adijo Stanki!«

Stanka Krajnc

DOGODKI V SLIKAH

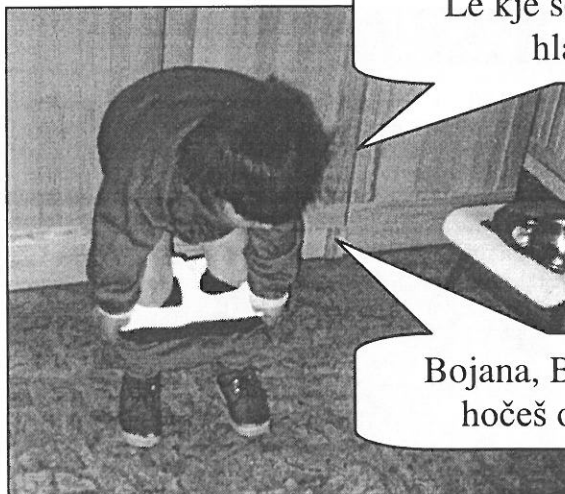

Andrej! Nekaj ti moram
povedati na uho!

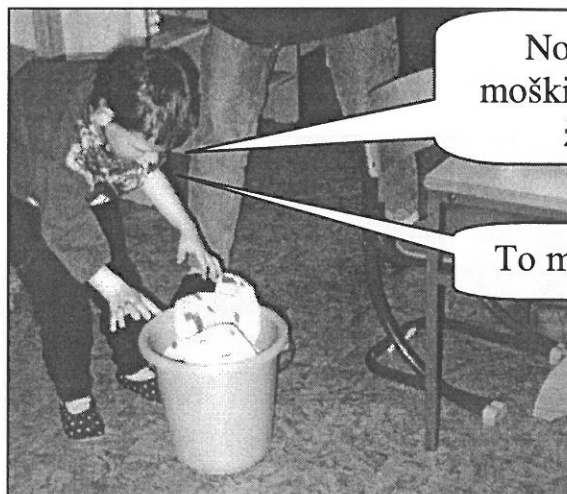
Zopet ne najdem številka!?
Pa nihče mi ne pomaga.

Le kje so te spodnje
hlačke!?

Bojana, Bojana, kaj ti
hočeš od mene!?

No, tako. Jaz sem
moški, pa moram delati
žensko delo.

To mi bodo še plačale!

S krpico ga
umijemo po glavi.

Jaz ga bom pa
kar z roko po
ritki.

Kako se zloži brisača?

Jej, jej. Že celo leto se
uči, pa še zdaj ne ve.

Veš, Matej! Tu je
nekaj kamenja, zato
ni tako enostavno.

No, Robi.
Malo bolj
pa le pritisni!

Ali vam nekaj povem?
Voziti že znam, pa čeprav še nimam
izpita.

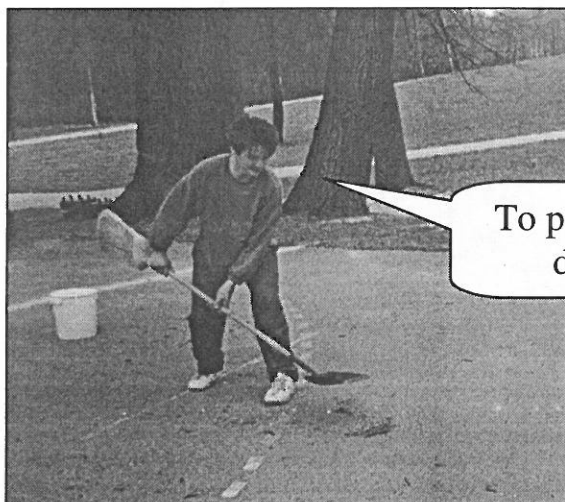

Joj, Dolfi !!!
Le kaj je tu spodaj?!

Če še ne veste,
to je metla!

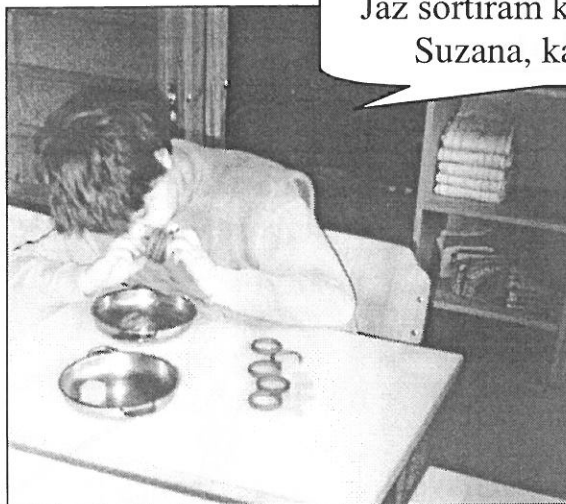

To pa je metla z
dodatki!

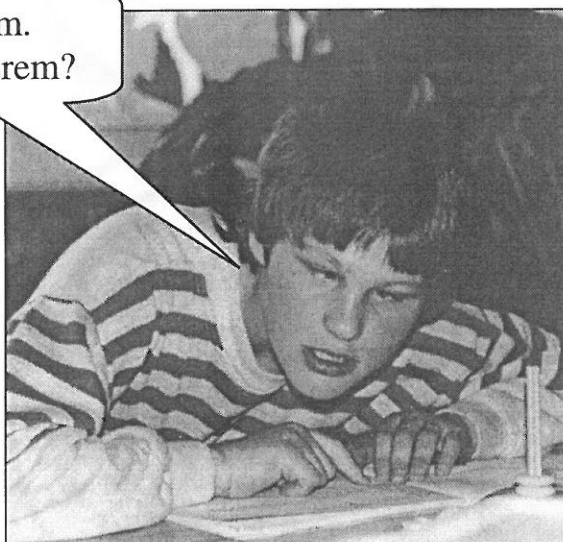
Ja, ja ... z očali se pa
res boljše vidi.

Jaz sortiram kocke in obročke.
Suzana, kaj pa ti delaš?

Oh, berem.
Ti kaj preberem?

Maja in Mitja!
Pomesti je treba tudi
tale kamenček.

A res, Gabi?

Anekdoti:

Andreja: Naša oma je pa odšla
danes na počitnice!

Suzana: Ali nima šole?

Učimo se o delih telesa.

Josip našteva:

»Glava, roke, noge, majica (trebuh), ...«

Labirint sestavila: Draga Založnik

Zahvaljujem se vsem,
ki so pomagali pri izidu 10. jubilejne številke »STOPINJIC«.

Karin Tkalec

